

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko – numero kuusitoista

Jeff Pippenger

2025-12-22

Luku kuusitoista

Pyydän anteeksi näin monia sanoja ennen varsinaisen aiheen käsittelyyn ryhtymistä. Haluan asettaa paikoilleen tietyt profeettalliset linjat, jotka ovat tärkeitä osia siitä logiikasta, jota aion käyttää tarkastellessamme suoraan Joelin kirjaa. Olen aiemmin maininnut, että hepreankielinen sana, joka Joelin kirjassa on käännetty sanalla ”katkaista”, juontaa juurensa siihen uhrimenetelmään, jolla Abrahamin päivinä vahvistettiin liitto.

Herätkää, te juopot, ja itkekää; ja valittakaa, kaikki viininjuojat, uuden viinin tähden, sillä se on leikattu pois suustanne. Joel 1:5.

Heprean sana ”cut off” on H3772, ja se on alkukantainen juuri, joka merkitsee ’leikata (irti, alas tai kappaleiksi); johdannaisesti tuhota tai hävittää; erityisesti tehdä liitto (toisin sanoen solmia liitto tai sopimus, alun perin leikkaamalla liha ja kulkemalla kappaleiden välistä).’

Ymmärrän, että Strongin määritelmä sanalle ”katkaista” kutsuu sitä kieliopillisessa merkityksessä ”alkujuureksi”. Tästä huolimatta liittoon ja Aabrahamiin liittyvä leikkaaminen osoittaa, että liiton valo on kiinnittynyt sanaan, ja tuo valo asetetaan esiin sen alkuperäisessä historiallisessa juuressa. ”Katkaista” liittohistorian näkökulmasta on sen alkujuuriin perustuva profeettallinen vertauskuva, ja se tunnistetaan kieliopillisestikin alkujuureksi.

Viidennen jakeen julistus ei ainoastaan osoita, ettei heillä ole myöhäissateen sanomaa, jota ”uusi viini” edustaa, vaan myös sen, että heidät ’siinä ja silloin’ hylätään Jumalan liittokansana, liittokansana, joka johtaa ”alkuperäiset juurensa” takaisin Aabrahamiin.

Se sukupolvi, joka kuoli erämaassa neljäkymmenen vuoden aikana, jäljitti alkukantaiset juurensa Aabrahamiin, joka merkitsee monien kansojen isää. Se sukupolvi, joka Joosuan kanssa meni luvattuun maahan, jäljitti alkukantaiset juurensa Aabrahamiin. Juutalaiset, jotka ristiinnaulitsivat Kristuksen, jäljittivät alkukantaiset juurensa Aabrahamiin. Protestantit, jotka tulivat ulos pimeältä keskiajalta ja jotka sitten koeteltiin ja sivuutettiin Jumalan valittuna liittokansana vuonna 1844, jäljittivät alkukantaiset juurensa Aabrahamiin. Milleriläinen filadelfialainen liike, joka astui kaikkeinpyhimpään 22. lokakuuta 1844, jäljitti alkukantaiset juurensa Aabrahamiin. Milleriläinen laodikealainen liike, joka rakensi Jerikon uudelleen vuonna 1863, jäljitti alkukantaiset juurensa Aabrahamiin. Laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko, joka pian tulevan sunnuntailain aikana syljetään ulos Herran suusta, jäljitti alkukantaiset juurensa Aabrahamiin. Kaikki nämä sukupolvet ovat täyttäneet tai tulevat täyttämään vertauksen viinitarhasta.

Joelin juopot heräävät huomaamaan, että heidät on hylätty Jumalan kansana ja ettei heillä ole myöhäissateen sanomaa. Tällöin päinvastainen on totta. Ne, jotka Joel yksilöi ”kunnian kruunuja”

kantaviksi, astuvat silloin liittoon, heidät sinetöidään ja korotetaan uhrilahjaksi. Aivan ensimmäinen vahvistettu liitto Jumalan ja valitun kansan välillä alkoi samalla ”leikkaamisella”, jota edustaa Jumalan kansan lopullinen uhri ja joka alkaa sunnuntailaista. Leikkaaminen on vehnän ja lusteiden erottaminen. Lusteet hylätään ja heitetään tuleen, ja vehnä sidotaan yhteen helluntain esikoisvehnäuhriksi, joka sitten korotetaan, ”niin kuin entisinä vuosina”.

On neljä kohtaa, joihin tavallisesti viitataan Abrahamin liiton edustajina. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa 12 Abraham ”kutsutaan”, ja hänelle annetaan lupaus tehdä hänestä suuri kansa. Tämä ei ole osa liittoa, mutta se on lupauksen kutsu. Siinä vaiheessa hänen nimensä on Abram, sillä yksi liittosuhteen tunnusmerkeistä on nimenmuutos. Abramin nimi muutetaan liiton nelivaiheisen kulun kolmannessa vaiheessa.

Sillä tehdessään Abrahamille lupauksen, koska hänellä ei ollut ketään suurempaa, jonka kautta vanna, hän vannoi oman itsensä kautta sanoen: Totisesti, siunaten minä sinua siunaan, ja enentäen minä sinua enennän. Ja näin hän, kärsivällisesti odotettuaan, sai sen, mikä oli luvattu. Sillä ihmiset vannovat suurempansa kautta, ja vala on heille vahvistukseksi ja päättää kaiken riidan. Sentähden Jumala, tahtoen ylen runsaasti osoittaa lupauksen perillisille päätöksensä muuttumattomuuden, takasi sen valalla, että meillä kahden muuttumattoman asian kautta, joissa Jumalan oli mahdotonta valehdella, olisi vahva lohdutus, meillä, jotka olemme paenneet turvaan tarttuaksemme edessämme olevaan toivoon. Se toivo on meille sielun ankkuri, varma ja luja, ja se ulottuu esiripun sisäpuolelle asti, jonne edelläkulkija meidän puolestamme on mennyt, Jeesus, joka on tullut ylimmäiseksi papiksi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan. Heprealaiskirje 6:13–20.

Kutsu oli Jumalan lupaus Abramille, ja Hän antoi sitä seuraavan ”valan” toisena todistajana. Sitä seurannut ”vala” oli kolmiosainen. Lupauskutsun jälkeen, joka oli ensimmäinen askel, toinen, kolmas ja neljäs askel muodostavat varsinaisen kolmiosaisen liiton, jonka Jumala tekee valitun kansan kanssa. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa 15 Jumala muodollisesti ”leikkaa” (vahvistaa) liiton dramaattisen rituaalin kautta, jossa yksin Jumala kulkee halkaistujen eläinten välistä ja lupaa ehdottomasti maan Abrahamin jälkeläisille. Luvattu maa esitettiin maana kahden virran välissä: Egyptin virran ja Eufratvirran. Kolmiosaisen liiton ensimmäinen askel sisältää suoran viittauksen kahden virran profeetalliseen symboliikkaan ja kaikkeen siihen, mikä tähän symboliin liittyy. Kun inspiraatio osoittaa Ulai- ja Hiddekel-virtoihin tapahtumina, jotka ovat nyt täyttymisprosessissa, nuo kaksi virtaa oli esikuvattu Abramin profetiassa. Näyttämö sijoittuu Abramin kahden virran väliin, mikä Danielin kahden virran kanssa yhteen tuotuna tekee neljä virtaa, sillä Kristuksen ääni on paljojen vetten ääni.

Sinä samana päivänä Herra teki Abramille liiton sanoen: Sinun siemenellesi minä annan tämän maan, Egyptin virrasta aina suureen virtaan, Eufratvirtaan asti: keeniläiset, kenissiläiset, kadmoniläiset, heettiläiset, perissiläiset, refalaiset, amoriläiset, kanaaniläiset, girgasiläiset ja jebusiläiset. 1. Mooseksen kirja 15:18–21.

Abramille luvattu maa oli koko maailma, jota viimeisinä päivinä edustavat kymmenen kuningasta, kun taas liiton ensimmäisinä päivinä se lueteltiin kymmenenä sukukuntana, ei kuninkaina. Ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta tulevat olemaan ristiriidassa koko maailman kanssa. Maailma

joutuu silloin osalliseksi sunnuntainpalvonnan pakottamisen koetusprosessista yhden maailmanhallituksen alaisuudessa, Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun helakanpunaisen porton johdolla, hänen, joka hallitsee maan kymmentä kuningasta. Abramissa pedon kuvan kirkko- ja valtioyhdistelmän vertauskuvaa edustavat Egyptin virta, joka on valtiotaidon vertauskuva, ja Babylonin virta, joka on kirkkotaidon vertauskuva.

Näiden tapausten jälkeen Herran sana tuli Abramille näyssä, sanoen,

Älä pelkää, Abram: minä olen sinun kilpesi ja sinun ylen suuri palkkasi.

Ja Abram sanoi: Herra, Herra, mitä sinä minulle annat, koska minä lähdän täältä lapsettomana, ja minun taloni haltija on tämä damaskolainen Elieser? Ja Abram sanoi: Katso, sinä et ole antanut minulle jälkeläistä; ja katso, minun talossani syntynyt on minun perilliseni. Ja katso, Herran sana tuli hänelle näin:

Tämä ei ole oleva sinun perillisesi, vaan se, joka lähtee sinun omasta kupeestasi, on oleva sinun perillisesi. Ja hän vei hänet ulos ja sanoi: Katso nyt taivaalle ja laske tähdet, jos voit ne lukea. Ja hän sanoi hänelle: Niin on sinun siemenesi oleva.

Ja hän uskoi Herraan, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi. Ja hän sanoi hänelle,

Minä olen Herra, joka toin sinut Kaldean Urista antaakseni sinulle tämän maan omaksesi.

Ja hän sanoi: Herra Jumala, mistä minä tiedän, että saan periä sen? Ja hän sanoi hänelle,

Ota minulle kolmivuotias hieho, kolmivuotias vuohi, kolmivuotias oinas, metsäkyyhky ja nuori kyyhky.

Ja hän otti kaikki nämä, halkaisi ne keskeltä kahtia ja asetti kappaleet vastakkain; mutta lintuja hän ei halkaissut. Ja kun petolinnut laskeutuivat ruhojen päälle, Abram karkoitti ne pois. Ja kun aurinko oli laskemassa, syvä uni valtasi Abramin; ja katso, suuri pimeyden kauhu lankesi hänen päällensä. Ja hän sanoi Abramille,

Tiedä varmasti, että sinun jälkeläisesi joutuvat muukalaisiksi maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heitä orjuutetaan siellä; ja heitä vaivataan neljäsataa vuotta. Mutta myös sen kansan, jota he palvelevat, minä tuomitsen; ja sen jälkeen he lähtevät sieltä mukanaan suuri omaisuus.

Ja sinä saat mennä isiensä tykö rauhassa; sinut haudataan hyvässä vanhuudessa.

Mutta neljännessä sukupolvessa he palaavat tänne jälleen, sillä amorilaisten syntivelka ei ole vielä täyttynyt.

Ja tapahtui, että kun aurinko oli laskenut ja oli pimeää, katso: suitsuava pätsi ja palava soihtu kulkivat niiden kappaleiden välistä. 1. Mooseksen kirja 15:1–17.

Se, joka johdattaisi Moosesta ja Israelin lapsia tulipatsaana yöllä ja pilvenä päivällä, kulki noiden ”halkaistujen” kappaleiden välistä savuavana pätsinä ja palavana soihtuna.

Ja Herra kulki heidän edellään päivällä pilvipatsaassa johdattaakseen heitä tietä, ja yöllä tulipatsaassa antaakseen heille valoa, niin että he saattoivat kulkea päivin ja öin. Hän ei ottanut pois pilvipatsasta päivällä eikä tulipatsasta yöllä kansan edestä. 2. Moos. 13:21, 22.

Palava lamppu ja savuava pätsi olivat esikuvia pilven- tai tulenpatsaasta ja edustavat profeetallista osatekijää ensimmäisessä vaiheessa niistä kolmesta vaiheesta, jotka liittyvät siihen, että Jumala vahvistaa liiton Abramin kanssa. Luku alkaa sanoilla: ”Älä pelkää”, sillä ensimmäisen enkelin sanoma kuuluu: pelätkää Jumalaa, ja niiden, jotka Abramin tavoin pelkäävät Jumalaa, ei tarvitse pelätä Jumalaa. Pelkoa on kahta lajia, koska ihmisiä on kahta luokkaa.

Liittokohdan edetessä pidemmälle Abram uskoo Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Nämä kolme enkeliä ovat rinnakkaiset Pyhän Hengen työn kanssa, sellaisena kuin Johannes sen esittää opettaessaan, että Pyhä Henki näyttää todeksi kolme asiaa: synnin, vanhurskauden ja tuomion. Nämä ominaispiirteet vastaavat näitä kolmea enkeliä, joten sen jälkeen, kun Jumalan pelko on esitetty liittokohdassa, tunnistetaan toinen vaihe, vanhurskaus, ja sitä seuraa tuomion julistus, joka on Pyhän Hengen kolmas työ ja kolmannen enkelin sanoma. Liiton ensimmäinen vaihe esikuvasi ensimmäisen enkelin sanomaa, joka on aina kaikkien kolmen sanoman fraktaali. Liittoprosessin kolme vaihetta edustavat Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmea enkeliä.

Sen jälkeen kun Abram on luettu vanhurskaaksi, mikä merkitsee toista enkeliä, hän valmistaa uhrin, sillä uhri valmistetaan aivan juuri ennen tuomion kolmatta vaihetta. Tuo uhri edustaa Malakian kirjan kolmannen luvun leeviläisten uhria, joka korotetaan tunnusmerkiksi. Samoin kuin Mooseksen elämän kolme neljäkymmenen vuoden jaksoa edustavat kolmen enkelin sanomia, Mooseksen ensimmäiset neljäkymmentä vuotta sisältävät kaikki kolmen enkelin sanoman kolme vaihetta.

Siinä, mistä Mooseksen todistus alkaa, hänen vanhempansa pelkäävät Jumalaa (ensimmäinen askel), minkä jälkeen seuraa näkyvään olemukseen kohdistuva koe. Toinen askel sisältää näkyvään olemukseen kohdistuvan kokeen, kuten tapahtui Danielin kirjan ensimmäisessä luvussa, kun Daniel ensin pelkäsi Jumalaa ja kieltäytyi syömästä Babylonian ruokavaliota, ja sitten häntä koeteltiin hänen ruumiillisen ulkonäkönsä perusteella. Danielin kohdalla kolmas koe tuli sitten kolme vuotta myöhemmin kuningas Nebukadnessarin kautta, joka on pohjoisen kuninkaan ja sunnuntailain vertauskuva, mikä on kolmannen enkelin sanoma.

Mooseksen vanhemmat pelkäsivät Jumalaa, panivat hänet arkkiin veteen, ja faraon tytär johdatettiin näkemään tilanne, minkä jälkeen hän langetti tuomion lapsen pelastamisen hyväksi. Mooseksen elämän alku oli kuvaus siitä liitosta, jonka Jumala teki ihmiskunnan kanssa, ja sitten Jumala teki myös Mooseksen kautta liiton ihmiskunnasta valitun kansan kanssa. Nooan liitto ihmiskunnan kanssa edustaa suurta joukkoa, ja Mooseksen liitto valitun kansan kanssa on ne sataneljäkymmentäneljäntuhatta. Uhrilahja, jonka Abramin tuli antaa liiton vahvistamiseksi, kantoi Nooan liiton tunnusmerkkiä, samoin kuin Mooseskin, joka vuosisatoja myöhemmin täytti Abramin profetian.

Uhrilahri koostui viidestä erilaisesta eläimestä: kolmivuotiaasta hiehosta, kolmivuotiaasta vuohinaaraasta, kolmivuotiaasta oinaasta, metsäkyyhkystä ja nuoresta kyyhkysestä. Linnut jätettiin

kokonaisiksi, ja hieho, oinas ja vuohinaaras ”halkaistiin” kahtia. Uhri esikuvaa lipun korottamista viimeisinä päivinä ihmiskunnalle annettuna näkyvänä koetuksena. Faaraon tyttären näkyvänä merkinä oli arkussa oleva pieni Mooses. Arkkia symboloivat ne kahdeksan sielua, jotka olivat arkissa. Luku ”kahdeksan” vahvistetaan yhdeksi sadan neljäkymmenen neljän tuhannen lipun profeetallisista tunnusmerkeistä. Kun tarkastellaan viittä eläinuhria ja jaetaan kolme niistä kahtia, uhrisi muodostuu kahdeksasta osasta, niin kuin Nooassa esikuvallisesti nähdään, ja sitten Abramín uhrissa vahvistetaan.

Nuo viisi eläintä, kun ne jaetaan Jumalan antaman määräyksen mukaisesti, edustavat lukua ”kahdeksan”, ja siten ne edustavat niitä sieluja maailman lopulla, joita kuvattiin arkin päällä olleilla ”kahdeksalla” sielulla. Ympärileikkauksen merkki, joka on toinen vaihe Abramín kolmiosaisessa liitossa, oli toimitettava ”kahdeksantena” päivänä syntymän jälkeen, ja tämän toimituksen korvasi kaste, joka on vertauskuva Kristuksen ylösnousemuksesta, joka tapahtui ”kahdeksantena” päivänä. Luku ”kahdeksan” on vakiintunut tunnuspiirre sekä Nooan että Mooseksen liitoissa, ja ne ovat esikuvia niistä sadastaneljästä kymmenestä neljästä tuhannesta, jotka korotetaan lipuksi annettavana uhrina ja jotka ovat se ”kahdeksas”, joka on niistä seitsemästä.

Nuo viisi eläintä edustavat viittä viisasta neitsyttä, joita kuvaavat arkin ”kahdeksan”; he siirtyvät vanhasta maailmasta uuteen maailmaan — näkemättä kuolemaa.

Abramin uhri oli puhdas uhri, sillä kaikki uhriin kuuluneet eläimet olivat puhtaita eläimiä, ja yhdessä ne edustavat tärkeimpiä eläimiä, joita käytettiin kokonaispolttouhreina. Ensimmäisen enkelin sanoma sisältää käskyn palvoa Luoja, ja pyhäkköpalveluksen keskeiset uhrieläimet, jotka oli määrä ottaa käyttöön silloin, kun Abramín profetia täyttyi Mooseksen aikana, esitetään palvonnan uhreina samalla, kun ne myös ovat esikuvia ensimmäisen enkelin kutsusta palvoa Luoja.

Kahdeksastoista jae toteaa nimenomaisesti: ”Sinä päivänä Herra teki liiton Abramín kanssa.” Tämä merkitsee ensimmäistä niistä kolmesta vaiheesta, jotka ovat Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmen enkelin esikuvia. Liittovaihe 1. Mooseksen kirjan viidennessätoista luvussa edustaa Ilmestyskirjan neljännentoista luvun ensimmäisen enkelin sanomaa, jota seuraa toinen enkeli, jonka esikuvana oli Abramín liiton toinen vaihe 1. Mooseksen kirjan seitsemännessätoista luvussa.

Toisessa vaiheessa Abramín nimi muutetaan Abrahamiksi. Abram merkitsee ’isä on korotettu’, ja Abraham merkitsee ’monien kansakuntien isä’. Abramín kutsumisessa annettiin lupaus suuren kansakunnan syntymisestä, mutta lupausta ei vahvistettu ennen kuin Abramín nimi muutettiin. Silloin hänestä tuli valitun liittokansan ensimmäinen isä. Seuraava vaihe esikuvasi kolmannen enkelin sanomaa, kun Abrahamia koeteltiin Iisakin uhraamisen yhteydessä; tämä esikuvasi ristiä, joka esikuvasi 22. lokakuuta 1844, joka esikuvallistaa sunnuntailakia — joka on kolmannen enkelin sanoma. Tuo kolmas liiton vaihe täyttyi 22. lokakuuta 1844, ja se esitetään 1. Mooseksen kirjan 22. luvussa.

Toisessa vaiheessa, joka on toisen enkelin sanoma, jossa Abramín nimi muutetaan, ympärileikkauksen toimitus asetetaan liittokansan ja sen suhteen Jumalaan ”merkiksi”. Juuri toisen enkelin sanoman historiassa Jumalan kansa sinetöidään. Heidät korotetaan lippumerkiksi

kolmannen enkelin sanomassa, jota sunnuntailaki edustaa, mutta heidät sinetöidään aikana juuri ennen sunnuntailakia, mikä milleriläisessä historiassa olisi juuri ennen kuin ovi sulkeutui 22. lokakuuta 1844.

Sama pätee myös niihin kolmeen Babyloniasta annettuun käskyyn, jotka käynnistivät 2300 vuoden profetian ja jotka päättyivät kolmannen enkelin saapumiseen 22. lokakuuta 1844. Temppeli valmistui toisen käskyn historian aikana, ensimmäisen jälkeen mutta ennen kolmatta. Perustukset laskettiin ensimmäisen käskyn aikana, ja temppelirakennus valmistui toisen käskyn historian aikana. Kolmas käsky vuonna 457 eKr. käynnisti 2300 vuotta, samalla kun itse käsky palautti juutalaisille kansallisen suvereniteetin. Kolmannella tienviitalla perustetaan valtakunta, kuten sitä kuvaa kansallisen suvereniteetin palauttaminen kolmannen käskyn yhteydessä sekä voittavan seurakunnan korottaminen tunnusmerkiksi sunnuntailain aikana.

Kolmas käsky esikuvasi kolmannen enkelin saapumista häihin 22. lokakuuta 1844. Morsian valmistautuu ennen häitä, ei häissä. Sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen tapahtuu juuri ennen sunnuntailakia siinä ajanjaksossa, jota profeettallisesti kuvataan pedon kuvan koetuksena. Meille ilmoitetaan, että pedon kuvan koetus on se koetus, joka meidän on läpäistävä ennen armonajan päättymistä.

Herra on osoittanut minulle selvästi, että pedon kuva muodostetaan ennen armonajan päättymistä; sillä siitä tulee Jumalan kansalle suuri koetus, jonka perusteella heidän iankaikkinen kohtalonsa ratkaistaan. Sinun kantasi on niin sekava ristiriitaisuuksien vyyhti, että vain harvat tulevat petetyiksi.

Ilmestyskirjan 13. luvussa tämä aihe esitetään selvästi; [Ilmestyskirja 13:11–17, lainattu].

”Tämä on se koetus, joka Jumalan kansalla täytyy olla ennen kuin heidät sinetöidään. Kaikki, jotka osoittavat uskollisuutensa Jumalalle pitämällä Hänen lakinsa ja kieltäytymällä hyväksymästä väärää sapattia, asettuvat Herra Jumala Jehovan lipun alle ja saavat elävän Jumalan sinetin. Ne, jotka luopuvat taivaallista alkuperää olevasta totuudesta ja hyväksyvät sunnuntaisapatin, saavat pedon merkin.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Ovi sulkeutui 22. lokakuuta 1844, esikuvaten sitä suljettua ovea, joka liittyy sunnuntailakiin. Sisarto White toteaa, että pedon kuvan koe on se koe, joka meidän on läpäistävä ”ennen” armonaikamme päättymistä, ja hän toteaa myös, että juuri tässä kokeessa meidän iankaikkinen kohtalomme ratkaistaan. Ennen sunnuntailakia morsian valmistaa itsensä, ja tämä edellyttää oikeaa häävaatetusta, vaatetusta, joka on puhdistettava Liiton Sanansaattajan sulattavissa tulissa. Sinetti pannaan ennen häitä, ja sitten häät tapahtuvat sunnuntailain aikana.

Sisar White ilmaisee, että sinetöiminen on asettumista totuuteen sekä älyllisesti että hengellisesti. Hän ilmaisee lisäksi, että ”kun” Jumalan kansa on sinetöity, ”silloin” tulee Jumalan tuomioiden ravistelu. Ravistelu on niitä tuomioita, jotka alkavat Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa mainitusta maanjäristyksestä, joka on sunnuntailaki Yhdysvalloissa.

Milleriläisten temppeli valmistui Keskiyön huudon aikana, mikä osoittaa, että sinetti pannaan ennen tuomion kolmatta tienviittoa. Aabrahamin liitossa tuomion kolmas vaihe oli Iisak Morian

vuorella, esikuvaten ei ainoastaan Kristusta ristillä, vaan myös leeviläisten uhria Malakian kirjan kolmannessa luvussa.

Ja hän on istuva kuin hopean sulattaja ja puhdistaja; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja kirkastaa heidät niin kuin kullan ja hopean, että he toisivat Herralle uhrilahjan vanhurskaudessa. Silloin Juudan ja Jerusalemin uhrilahja on oleva Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina.

Ja minä tulen teidän luoksenne tuomiolle, ja minä olen nopea todistaja noitia vastaan ja avionrikkokkia vastaan ja väärin vannovia vastaan ja niitä vastaan, jotka sortavat palkkalaista hänen palkassaan, leskeä ja orpoa, ja jotka vääntävät muukalaisen oikeuden, eivätkä pelkää minua, sanoo Herra Sebaot. Malakia 3:3–5.

Puhdistusprosessin jälkeen uhri on ”silloin” oleva niin kuin muinaisina päivinä, ja uhri valmistetaan tuomion viimeisen toimituksen aikana, sillä juuri silloin puhdistettuja ja uhriksi valmistettuja leeviläisiä verrataan tyhmiin neitsyisiin, joita vastaan Kristuksen on oleva ”nopea todistaja”. ”Nopea todistaja” on ”uskollinen todistaja Laodikean seurakunnalle”, joka viskaa Sebnan kuin pallon kaukaiseen maahan ja joka heittää laodikealaiset suustaan ulos oksentaen. Vehnän ja lusteiden erottaminen on oleva nopea, sillä viimeiset liikkeet ovat nopeita. Tuo nopea sanansaattaja on Hän, joka äkisti tulee temppeliinsä Malakian kirjan kolmannessa luvussa.

Uhrin kohottaminen Malakiassa ”niin kuin muinaisina päivinä” on sadan neljäkymmenen neljän tuhannen lipun kohottamista; se oli helluntain kahden huojutusleivän uhrin kohottamista; se oli käärmeen kohottamista tangon päähän erämaassa; se oli Kristuksen kohottamista ristille, ja se oli Sadrakin, Meesakin ja Abednegon kohottamista tulisessa pätsissä Kristuksen kanssa, samalla kun koko maailma ihmetteli ja hämmästeli; se oli vuoden 1843 kartan julkaiseminen sekä vuoden 1850 kartan tarkoitettu päämäärä.

Abrahamin liiton toisessa vaiheessa ympärileikkauksen toimitus säädettiin ja pantiin täytäntöön, ja näin siitä tuli liiton merkki. Abraham, toisin kuin Mooses, ympärileikkasi Iisakin heti, niin että nostaessaan hänet uhriksi kolmannessa vaiheessa Iisak edustaisi merkkiä. Myöhemmin tuo merkki korvattaisiin kasteella, jotka yhdessä antavat kaksi todistajaa ristin merkille.

”Mikä on elävän Jumalan sinetti, joka asetetaan Hänen kansansa otsiin? Se on merkki, jonka enkelit, mutta eivät ihmissilmät, voivat lukea; sillä tuhoavan enkelin täytyy nähdä tämä lunastuksen merkki. Ymmärtävä mieli on nähnyt Golgatan ristin merkin Herran ottolapsissa, pojissa ja tyttärissä. Jumalan lain rikkomisen synty on poistettu. Heillä on yllään häävaate, ja he ovat kuuliaisia ja uskollisia kaikille Jumalan käskyille.” Manuscript Release, numero 21, 51.

Liiton ensimmäisessä vaiheessa 1. Mooseksen kirjan luvussa viisitoista osoitetaan neljäsataa vuotta kestävä aikaprofetia orjuudessa, ja Paavali osoittaa saman ajanjakson neljäksisadaksikolmekymmeneksi vuodeksi. Paavalin laskelma alkaa 2. Mooseksen kirjan luvun kaksitoista kutsumisesta, sillä hän sisällyttää siihen Abramin muukalaisena asumisen ajan. Tarkoin tarkasteltuna neljäsataa vuotta suhteessa kolmeenkymmeneen vuoteen on yksi Paavalin esittämä symboli, ja Abramin esittämä neljäsataa vuotta on toinen symboli. Mitä siis neljänsadan vuoden ajanjakso edustaa, mitä neljäsataakolmekymmentä vuotta kestävä ajanjakso edustaa, ja mitä

kolmekymmentä vuotta edustaa?

Tutkijat ovat osuvasti osoittaneet, että neljäsataakolmekymmentä vuotta voidaan jakaa kahteen kahdensadanviidentoista vuoden jaksoon: ensimmäinen jakso on vapaa orjuudesta ja orjanasemasta, toinen on orjuuden aikaa.

Abraham tuli Kanaaniin 75 vuoden iässä, ja Iisak syntyi, kun Abraham oli 100-vuotias (25 vuotta myöhemmin). Jaakob syntyi, kun Iisak oli 60-vuotias, ja Jaakob tuli Egyptiin 130 vuoden iässä. Tämä tekee yhteensä 215 vuotta Kanaanin maassa ja 215 vuotta Egyptissä, yhteensä 430 vuotta. Profetian tutkijalle tämä tarjoaa kaksi todistusta, kahdesta liiton vertauskuvasta, Paavalia varten, samoin kuin Abram sai nimensä muutetuksi. Paavali osoittaa luvun 430 ja Abram luvun 400. Kahden toisiinsa liittyvän aikaprofetian rivi rivin päälle tapahtuva täyttymys liittyy ensimmäisen liiton ajanjaksoon, joka johti Jumalan valitun kansan perustamiseen.

Kun Kristus tuli historiaan vahvistaakseen liiton monille yhdeksi viikoksi, tuo viikko edusti kahta toisiinsa liittyvää aikaprofetiaa. Paavalin neljäsataakolmekymmentä vuotta käsittävä profetia voidaan jakaa kahteen yhtä suureen osaan, samoin kuin Kristuksen viikko. 215 vuotta Kanaanin maassa, joita seurasi 215 vuotta Egyptissä, esikuvallisena Kristuksen todistuksesta hänen omassa persoonassaan 1260 päivän ajan, mitä seurasi 1260 päivää Kristuksen todistusta hänen opetuslastensa persoonassa. Ne 2520 päivää, joiden ajan Kristus vahvisti liiton, edustavat myös niitä seitsemää aikaa, jotka ovat ”hänen liittonsa riita”.

Vuodesta 723 eKr. vuoteen 1798 ulottuu 2520 vuotta, ja nämä vuodet jakautuvat kahteen 1260 vuoden jaksoon, jotka kuvaavat pakanallisuuden pyhäkön ja sotajoukon tallettamista 1260 vuoden ajan, minkä jälkeen paavillisuus tallaa pyhäkköä ja sotajoukkoa 1260 vuoden ajan. Kristuksen viikon keskikohta oli risti, ja viikon keskikohta (538) tuottaa 1260 vuotta pakanallista todistusta, jota seuraa 1260 vuotta pakanallista todistusta paavillisen pakanallisuuden opetuslapsen taholta. Kun Kristuksen armon valtakunta sai voimansa ristillä, se oli esikuvana vuodelle 538, jolloin antikristuksen valtakunta sai voimansa. Ristillä kirjaimellinen Israel sivuutettiin, ja hengellinen Israel alkoi. Vuonna 538 kirjaimellinen pakanallisuus sivuutettiin, ja hengellinen pakanallisuus alkoi.

Abramin profetia neljästä sadasta vuodesta on myös neljäsataakolmekymmentä vuotta. Se on sama profetia, mutta esitettyinä kahden liittosymbolin kautta. Nämä kaksi toisiinsa liittyvää aikaprofetiaa yksilöivät Jumalan kansan orjuuden ja vapautuksen, jotka täyttyisivät muinaisen Israelin liittohistorian alussa. Muinaisen Israelin liittohistorian lopussa on yksi aikaprofetia, joka asettuu yhdenmukaiseksi toisen kanssa päivä-vuosi-suhteessa ja näin yksilöi kaksi aikaprofetiaa, jotka korostavat vapautusta ja orjuutta.

Muinaisen Israelin alun ja lopun välisestä historiasta löydämme Danielin Babylonian vankeudessa. Tästä liittohistoriasta, joka osoittaa orjuuden ja vapautuksen lupauksen, esitetään se profetia, joka liittyy muinaisen Israelin liittohistorian yhteen nykyajan Israelin liittohistorian kanssa. Danielin kirjassa tunnistetaan kaksi aikaprofetiaa. Mooseksen ”seitsenkertainen aika” 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä luvussa oleva ”vala” tunnistetaan kohdassa Daniel 9/11, samoin kuin Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeen kolmetoista kysymys, joka johtaa jakeen

neljäntoista vastaukseen, joka osoittaa 2300 vuoden profetian. ”Vala”, joka rikottaessa on ”Mooseksen kirous” Danielin kirjan yhdeksännen luvun yhdennessätoista jakeessa, pantiin täytäntöön vuonna 677 eKr. eteläistä valtakuntaa vastaan, ja se päättyi 22. lokakuuta 1844, samoin kuin 2300 vuotta. Molemmat 2520 hajotusta sisältyvät jakeen kolmetoista kysymykseen, ja jakeen neljäntoista vastaus on 2300.

Niin kuin Mooseksen kohdalla, muinaisen Israelin liittohistorian alfassa, ja niin kuin Kristuksen kohdalla, muinaisen Israelin liittohistorian omegassa, myös nyky-Israelin alkuvaiheen alfahistoriaan sisältyi kaksi toisiinsa liittyvää aikaprofetiaa. Toinen kuvasi kahleutta ja orjuutta, toinen vapautusta. Muinaisen Israelin alfahistorian 430 vuoden jakautuminen kahteen yhtä suureen jaksoon esikuvasi sitä profeetallista jakautumista, joka toistui siinä viikossa, jonka aikana Kristus vahvisti liiton, ja liiton rikkomisesta seuranneen tuomion siihen liittyvä ajanjakso, joka jakautui kahteen yhtä suureen jaksoon, esittää kahta todistajaa siitä, että nyky-Israelin alfahistorialla olisi samankaltainen profeetallinen ankkuri. Ne 2520 vuotta ja 2300 vuotta, jotka päättyvät yhdessä, antavat kolmannen todistajan kahdesta toisiinsa liittyvästä aikaprofetiasta, joihin sisältyy profetia, joka jakautuu tasan keskeltä.

Kolme todistajaa johdattaisi sielun odottamaan, että silloin kun Herra tekee liiton sadan neljäkymmenen neljän tuhannen kanssa nykyisen Israelin omegahistoriassa, olisi olemassa kaksi toisiinsa liittyvää profeetallista aikaprofetiaa sekä siihen liittyvä ajanjakso, joka jakautuu kahteen yhtä suureen osaan; mutta näin ei voi olla, sillä kun Herra teki liiton nykyisen Israelin kanssa, Hän kohotti kätensä taivasta kohti ja julisti, ettei aikaa enää olisi.

Sadan neljäkymmenen neljän tuhannen liittoa edustavat ensihedelmävehnäuhriin kaksi häälytysleipää. Kolmen todistajan profeetallinen rakenne, jota seuraa kaksinkertainen todistus vailla profeetallisen ajan erottelua, ilmenee Abramin uhrissa: hieho (joka halkaistiin tasan), vuohi (joka halkaistiin tasan) ja pessi (joka halkaistiin tasan), joita seurasivat metsäkyhky ja kyyhkysenpoikanen.

Kolmeen ensimmäiseen uhrilahjaan liittyi kuhunkin kolmen vuoden symboliikka, mikä osoittaa, että ne edustavat kolmea uhria, joihin sisältyi profeetallinen aika. Näillä kolmella uhrilla ei ainoastaan ollut profeetallista aikaa, vaan kunkin profeetallinen aika jakautui tasan kahteen jaksoon. Metsäkyyhkyllä ja kyyhkysenpojalla ei ole niihin liitettyä ikää; niiden tuli yksinkertaisesti olla nuoria, sillä ne edustavat liittokansan viimeistä sukupolvea, jota kuvataan kahdella linnulla eli kahdella laumalla.

Nämä kaksi laumaa edustavat suurta joukkoa ja yhtä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta, mutta näillä kahdella linnulla on toissijainen merkitys. Kyyhkynen on yksi pyhäkön uhreista, ja kun tarkastelet kyyhkysen tunnistamista uhriksi, useimmiten sillä tarkoitetaan eräänlaista metsäkyhkyä; sitä vastoin Abramin uhrissa kyyhkynen osoittaa linnun, joka on niin nuori, ettei sillä ole höyheniä, tai mikä pahempaa, linnun, jolta höyhenet on nyhdetty pois. Tällä profeetallisella tasolla nämä kaksi lintua ovat vehnä ja luste.

Viimeisinä päivinä tunnusmerkki kohotetaan taivasiin kuin lintu, ja tämä tapahtuu juuri siihen aikaan, kun kaksi saastaista lintua on kohottava jumalattomuuden ja asettava hänet

valtaistuimelleen Sinearin maassa.

Sitten enkeli, joka puhui kanssani, astui esiin ja sanoi minulle: "Nosta nyt silmäsi ja katso, mikä tämä on, joka tulee esiin." Ja minä sanoin: "Mikä se on?" Ja hän sanoi: "Tämä on eefa, joka tulee esiin." Ja hän sanoi vielä: "Tämä on heidän kaltaisensa kautta koko maan." Ja katso, lyijystä tehty talentti nostettiin ylös; ja tämä on nainen, joka istuu eefan keskellä.

Ja hän sanoi: Tämä on jumalattomuus. Ja hän heitti sen eefan keskelle; ja hän heitti lyijykannen sen suulle.

Ja minä nostin silmäni ja katsoin, ja katso, sieltä tuli esiin kaksi naista, ja tuuli oli heidän siivissään; sillä heillä oli siivet niin kuin haikaran siivet; ja he nostivat eefan maan ja taivaan välille. Silloin minä sanoin enkelille, joka puhui kanssani: Minne nämä vievät eefan? Ja hän sanoi minulle: Rakentaakseen sille huoneen Sinearin maahan; ja se on oleva vahvistettu ja asetettu sinne omalle jalustalleen. Sakarja 5:5–11.

Paavius, jota kuvataan "jumalattomuutena" tai josta Paavali puhuu nimityksellä "tuo laiton", sai kuolettavan haavansa vuonna 1798, kun leiviskä lyijyä asetettiin sen korin päälle, jossa hän istuu. Sen jälkeen spiritualismi ja luopio protestantismi tulevat nostamaan hänet ylös ja rakentamaan hänelle huoneen Sinearin maahan, samassa kohdassa, jossa Jumala on saanut valmiiksi sen huoneen rakentamisen, jonka Hän aikoo nostaa lipuksi. Sakarjan kirjassa väärennetty lippu on jumalattomuuden nainen, ja lippua kuvataan kyyhkysinä. Maailma tulee silloin valitsemaan Rooman välillä, joka on kaikkien saastaisten ja inhottavien lintujen häkki, tai kyyhkysen, joka on Jumalan liiton vertauskuva ihmiskunnan kanssa.

Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: Kukistunut, kukistunut on Babylon, se suuri, ja siitä on tullut riivaajien asumus, jokaisen saastaisen hengen tyyssija ja jokaisen saastaisen ja vihattavan linnun häkki. Ilmestys 18:2.

Kristus lausui kuolemansa ja ylösnousemuksensa yhteydessä: "hajottakaa tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä." Nuo kolme päivää edustavat profeetallista ajanjaksoa, jonka aikana temppeli pystytetään, kuten oli Mooseksen, Kristuksen ja milleriläisten kohdalla. Abramin uhrissa vaadittu kolmivuotias hieho, vuohi ja pässi merkitsevät sitä, että jokaisessa niistä kolmesta liittohistoriasta, joita nyt tarkastelemme, oli pystytettävä temppeli. Sadan neljänkymmenen neljän tuhannen lopullinen liittotemppeli on lippumerkki, joka on kohotettava kruununa taivasta kohti. Tästä syystä hieho, vuohi ja pässi ovat maan petoja, tehden siten eron niihin lintuihin nähden, jotka lentävät taivaissa. Viimeisinä päivinä pystytettävä liittotemppeli on se, kun Jerusalem korotetaan kaikkien kukkuloiden ja vuorten yläpuolelle.

Vaikka en ole vielä tunnistanut jokaista osatekijää Abramin liiton kolmesta ensimmäisestä vaiheesta, tähän mennessä jokaisella tarkastelemallamme osatekijällä on vastineensa muinaisen kirjaimellisen Israelin alussa ja lopussa sekä nykyajan Israelin alussa. Olemme osoittaneet Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmen enkelin kolme vaihetta Abramin liiton ensimmäisessä vaiheessa. Kolmen enkelin fraktaali, joka on Abramin liiton ensimmäisessä vaiheessa, vahvistuu vielä selvemmin, kun tarkastelemme Abramin liiton toista ja kolmatta vaihetta.

Abramin ”kahdeksan” uhria eivät ainoastaan edusta uhreja, joista tuli osa Mooseksen pyhäkkörituaaleja, vaan ne osoittavat ja vahvistavat profeettallisen ajan merkityksen Jumalan liittokansaa koskevassa kertomuksessa. Ne vahvistavat Israelin alun ja loppujen Jumalan valittuna kansana, olipa kyse kirjaimellisesta tai hengellisestä Israelista.

Paavalin 430 vuotta on profeettallinen ajanjakso, jota ei voida loogisesti erottaa Abramin 400 vuodesta. Kun nämä asetetaan toistensa päälle, ne muodostavat kolmenkymmenen vuoden jakson, jota seuraa neljäsataa vuotta. Tästä jatkamme seuraavassa artikkelissa.

”Vanhassa testamentissa muistiin merkityt profetiat ovat Herran sanaa viimeisille päiville, ja ne täyttyvät yhtä varmasti kuin olemme nähneet San Franciscon hävityksen.” Kirje 154, 26. toukokuuta 1906.